

[Vesterager.]

store Løfter, man giver, og saa er Misfornøjelsen der, og det kan faa sine ubehagelige Følger.

Jeg tror derfor, det vilde have været socialt og samfundsmæssigt klogt at lade Loven virke et Aars Tid for at se, hvorledes det former sig baade i Bykommunerne og Landkommunerne. Det vil nemlig utvivlsomt gaa saaledes, at Kommunerne vænner sig til at administrere med de Midler, de har faaet anvist, og det vil sikkert ogsaa være muligt med de Beløb, der er stillet til Raadighed, at komme de allerfattigste til Hjælp.

Og naar vi nu har faaet oplyst af den højtærede Indenrigsminister, at det er ganske umuligt at sige, hvor meget Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag vil forøge Udgifterne, og vi har faaet oplyst, at man ikke en Gang har faaet første Halvaars Regnskab ind til Ministeriet, kan jeg ikke se andet end, at dette Lovforslags Fremkomst er fuldstændig forhastet. Yderligere faar vi at vide, at der kun er blevet brugt Halvdelen af de 200 000 Kr., som blev bevilget ved den lille Lejlighedslov, vi vedtog i sidste Rigsdagssamling. Jeg kan derfor ikke tilsige mit Partis Medvirkning til Fremme af dette Lovforslag; mit Parti maa stille sig afventende og forlange Oplysninger. Jeg tror for øvrigt at turde sige efter det, der allerede er kommet frem, at disse Oplysninger vil blive af en saadan Beskaffenhed, at vi maa forlange, at Loven faar Lov til at virke efter sin Bestemmelse, og at vi nøje maa se paa, hvorledes den virker ude i Kommunerne.

Tiderne er saa alvorlige ude i Landkommunerne, at vi ikke har Raad til at sætte Udgifterne yderligere op. Der er mange Mennesker, der har saa smaa Indtægter, at de kommer ned paa det, som Aldersrentnydere faar, og som disse jo faar ganske vederlagsfrit. Vi møder Gang paa Gang Misstemning mod adskillige af de sociale Love, baade Aldersrenteloven og Invalidrenteloven, fordi der bliver givet til Folk, som ikke har det daarligere end de smaa Skatteydere, der kæmper haardt for at komme igennem, og fordi man mener, at mange af disse Rentenydere udmærket var i Stand til at klare sig sely, hvis de virkelig havde sat noget ind derpaa. Det vil derfor efter min Mening være til Skade for en sund social Udvikling, at man i en saa vanskelig Tid som den, vi er inde i, bliver ved at skrue Kravene op.

At de to Partier paa en Maade er tvunget til at komme frem med et saadant Lovforslag, kan jeg saa godt forstaa efter

den Agitation, de førte før Landstingsvalget; thi hele denne Agitation var bygget paa dette ene: at stille Krav og faa dem, der stillede Krav, organiseret. Virkelig Samfundspolitik var der saamænd ikke saa meget af i deres Agitation, men de forstod at faa dette ført frem, at de, der vilde have noget mere, blot skulde forene sig og komme til dem, saa skulde de nok sørge for at indfri Løfterne. Dette Lovforslag er det første Skridt, og vi ved jo, at der kommer mere efter, men jeg kan ikke en Gang følge de to Partier paa dette første Stykke Vej.

Holdgaard: Jeg finder ingen Anledning til at fremsætte ret mange Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag; det er, som det allerede er sagt, saa let overskueligt, at enhver kan sætte sig ind i det, og der er ogsaa gjort tilstrækkeligt Rede for det, idet det er gennemgaaet baade af de ærede Ordførere og den højtærede Minister.

De Udtalelser, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti Hr. Vesterager fremsatte, falder godt i Traad med, hvad han jævnlig plejer at sige, naar vi behandler dette Spørgsmaal. Han kan ikke se, at man kan forelægge Lovforslag om en Forbedring af Aldersrenteloven ud fra andre Synspunkter end Ønsket om at hverve Stemmer. Denne Tankegang vil jeg ganske skænke det ærede Medlem Hr. Vesterager. Jeg kommer altid til at tænke paa det gamle Ord: Tyv tror, hver Mand stjæler, naar jeg hører ham fremsætte saadanne Argumenter, som der ikke er Spor af Grundlag for. Men det er nu blevet en fiks Idé hos det ærede Medlem, og jeg har intet Haab om at faa ham vænnet af med dette.

Den højtærede Minister syntes ligesom noget forbavset over, at der forelaa et saadant Lovforslag. Det forundrer mig noget, thi Ministeren var, saa vidt jeg kan huske fra Forhandlingerne paa Vælgermøderne forud for Landstingsvalget, i høj Grad interesseret i at faa at vide, om det nu var Alvor for de Partier, der talte om, at den sociale Lovgivning var forringet, om de nu virkelig inde paa Rigsdagen vilde fremsætte Lovforslag. Heroverfor blev der selvfølgelig sagt: ja, vi vil fremsætte Forslag af den Rækkevidde, som vi mener Tiden kræver, under Hensyn til de Forhold, vi lever under, og under Hensyn til, hvad der er gennemførligt i den høje Rigsdag. Derfor burde den højtærede Minister ikke stille sig an som en forbavset Mand, naar der fremsættes et saadant Lovforslag.